

"מתסכל אותי מאוד מקום הרפואה הפנימית היום"

ד"ר אלנה אפסנוב, מתמחה ברפואה פנימית זה ארבע שנים בבית החולים בנהריה, נשואה ואם לארבעה בנים, מתגוררת בקרית ים

איתם רוח של שינוי. בזכות היותם קרובים יותר לשטח, הם מסוגלים להבין את הקשיים של העובדים ואת צורכיהם, ומגלים יותר ונוכחות לעזור."

- איך נראה יום עבודה שלך במחלקה הפנימית?

"שגרת היום נפתחת בקבלת המחלקה בליווי מנהל המחלקה, ולאחר מכן העבודה הרגילה של לקיחת דמים. זה חלק שחייבים לעשות, והוא פחות אהוב עלי. לאחר מכן מתקיים החלק האהוב עלי יותר וכמובן גם המעניין יותר - ביקור חולים. האתגר הוא להגיע לאבחנה הנכונה, לתת את הטיפול האחריות הוא בימים שבהם אני תורנית. מובן שתמיד יש מענה מהרופא הכונן, אך בכל זאת העבר דה בימים אלה מאוד עמוסה. לא הייתי מוותרת על זה, כי האחריות היא זו המעניקה את הטעם לעבור דה הרפואית".

- האם יש משמעות לעבודה שאת אשה במקצוע כה תובעני?

"כשאדם קובע יעדים וממקד את האנרגיה בהשגתם, זה כבר לא משנה. כשבחרתי במקצוע, ידעתי לאן אני נכנסת. מאוד קשה להיות רופאה ולנהל חיי משפחה פעילים. הדבר דורש הבנה ותמיכה ממקום העבודה מחד, ומהמשפחה מאידך. אני נשואה לניקור

"בצד המקצועי מתסכל אותי מאוד המקום שבו ממוקמת היום הרפואה הפנימית. למרות החשיפה הרבה שלנו למקרים שונים ומגוונים, הרי שהחלוקה להתמחויות ולתתי-התמחויות למיניהן גוזלת מהפנימאים את תחומי הטיפול. כך למשל, כל בעיה שקשורה למערכת הקרדיו-וסקולרית מטורפת כיום על-ידי הקרדיולוג, ומה שקשור למערכת העיכול מטופל על-ידי הגסטרואנטרולוג. הדבר פגע בערכה של הרפואה הפנימית. יש מקום להתערבות מצידה של מערכת הבריאות על מנת להחזיר את הרפואה הפנימית למקום הראוי לה, בהיותה הבסיס של הרפואה בכלל".

"רוח שינוי"

- האם את רואה את עצמך נושה תתי-התמחות?

"ברור שיש לי שאיפות להמשיך לתתי-התמחות, מכיוון שההתפתחות המתמדת ברפואה מאוד מאתגרת, אך עוד לא החלטתי סופית על התחום. מאוד מעניין אותי גם התחום הניהולי ברפואה, וייתכן כן שארצה ללמוד ניהול מערכות בריאות. החלום שלי הוא שאצליח לשנות משהו בתוך המערכת, כמו למשל התנאים של העוסקים ברפואה - כדי שלא תימשך התופעה של עזיבת המקצוע, שאותו אני מאוד מוקירה. בעשר שנותי במקצוע זכיתי לצפות בכניסתם של מנהלים צעירים למערכת, שמביאים

- מה מתסכל אותך בתחום הפנימי?

"העומס היומיומי בעבודה מאוד מתסכל - לא רק מפני שאני רואה הרבה מקרים קשים המסתיימים לא פעם במות החולה, שכן מעורר דדת אותי העובדה שעשיתי את מיטב יכולתי; מה שבאמת מתסכל זו העובדה שלנו הרופאים אין זמן לשבת עם החולים, להקשיב להם ולבעיותיהם, ולהיות קשובים לפן האישי והרגשי שלהם. הזמן מוקדש לרפואה המקצועית נטו. האינמי מאמין שלי הוא שלא ניתן להפריד בין הסבל הפיזי לרגשי-תיו של האדם, וההזדמנות הניתנת דווקא לחולה הפנימי לבטא רגש היא משמעותית לא פחות מהטיפול הרפואי עצמו.

למרות החשיפה הרבה שלנו למקרים שונים ומגוונים, הרי שהחלוקה להתמחויות ולתתי-התמחויות למיניהן גוזלת מהפנימאים את תחומי הטיפול. יש מקום להתערבות מערכת הבריאות כדי להחזיר את הרפואה הפנימית למקום הראוי לה

- איך היית מגדירה את עצמך כאדם וכרופאה?

"אני אדם לא פשוט, לא קל איתי. אני מחפשת היגיון בכל דבר וסיבה לכל מה שקורה לי. לא מקבלת שום דבר כמובן מאליו. אני מאוד אסרטיבית ופעילה, ומנסה למצוא את הטוב ביותר בכל יום. באופיי אני מאוד אופטימית, רגישה לצורכי האחר, מגלה אמפתיה ברגעים הנכונים ובעלת יכולת נתינה".

- האם היה בחייך רגע מכוון שבו החלטת להיות רופאה?

"מקצוע הרפואה תמיד איתגר ומשך אותי. מילדות חלמתי להיות רופאה, ולא ראיתי את עצמי בשום מקצוע אחר. ידעתי שהדרך ארוכה ולא קלה, אך תמיד ראיתי את עצמי כמי שמסוגלת לעזור לאחרים ולהקל עליהם את סבלם".

- מה משך אותך לתחום הפנימי?

"בתחילת ההתמחות חשבתי שאבחר בתחום הכירורגי - מצאתי את התחום הזה מאוד מושך ומעניין. אולם לאחר ההתמחות עבדתי כשנה וחצי במיון פנימי במרכז הרפואי בני ציון בחיפה, ולמרות כל הקושי ראיתי את האתגר שלי בעד היום. תחושת האתגר מלווה אותי עד היום. גיליתי שהתחום הפנימי הוא מאגר של ידע מצטבר. רפואה פנימית היא המלכה של הרפואה, בכוחה לחולל פלאים - ואני יכולה לממש את הפוטנציאל שלי באמצעותה".

ד"ר אלנה אפסנוב.
"רפואה פנימית היא
המלכה של הרפואה"
צילום: יונתן בלום

// הייתי רוצה לראות את עצמי במשרה ניהולית במערכת הבריאות. אני מאמינה שהשאיפה שלי למצוינות תצליח לשנות משהו במדיניות, ביחס ובתנאים של העוסקים ברפואה. אם הדבר יישאר בגדר חלום, בכל זאת אמשיך לעסוק ברפואה //

לחץ ועומס הסביבה החיצונית לבין האני הפנימי שלי. הדרך לעשות זאת היא באמצעות סוויץ' בין העבודה לבית. כשאני מחוץ לעבודה אני מעסיקה את עצמי בענייני המש"פחה בלבד. כבר בדרך הביתה אני שומעת מוזיקה כדי להירגע ולחזור הביתה שלוה. אני משתדלת לא לקחת את בעיות המחלקה איתי הביתה, וההיפך. אחרת מאוד קשה להמשיך לתפקד בשני העולמות".

- מה את אוהבת לעשות מחוץ לשעות העבודה?

"לטייל עם המשפחה, בעיקר בטיולי שטח בחיק הטבע, שמאוד מרגיעים אותי ומקרבים אותי למש"פחתי. הילדים שלי רגילים מגיל קטן לטיולים, ומחכים להם בכל סוף שבוע שאני לא תורנית - זה הכיף של כולנו".

- איזה רגע ריגש אותך בעבודה?

"לפני כשנה במהלך תורנות קיבלתי בשעות הלילה אשה בת למעלה מ־60, הסובלת מפגור שכלי ולא מעט מחלות פיזיות. החולה היתה מלווה באמה בת ה־90, אשר מטפלת בה במסירות רבה. בעת סקירת ההיסטוריה הרפואית של החולה, אמרה האם כי היא 'חיה בשביל הילדה הזו', ועוד ציינה שהיא חוסכת את כל כספה עבורה, כי עוד מעט היא לא תהיה איתה והיא תישאר לבד. ריגש אותי עד דמעות לראות את הרגש האנושי הזה, היצר האימהי שמתגבר על הכל למען הילדים. לא אשכח זאת לעולם".

- איפה תהיי בעוד 10 שנים?

"הייתי רוצה לראות את עצמי במשרה ניהולית במערכת הבריאות. אני מאמינה כי השאיפה שלי למצוינות - בבחינת 'עד שלא מושלם לא עוזבים', ולא 'עד שלא מתקלקל לא נוגעים' - תצליח לשנות משהו במדיניות, ביחס ובתנאים של העוסקים ברפואה בארץ. אם הדבר יישאר בגדר חלום, בכל זאת אמשיך לעסוק ברפואה. אולי

לאי, ואם לארבעה בנים: דניאל בן 14, חתג (Hetag) בן 10 - שניהם תלמידים מצטיינים - אלדר בן שש ותמיר בן שנתיים. יש לי משפחה מאוד תומכת, המבינה את הצורך והשאיפה שלי להתקדם בקריירה. בכלל, המשפחה עבורי היא זו שנו"תנת את ה'פוש', הדחיפה להתקדם בקריירה ובהישגים, ומעולם לא היוותה מכשול עבורי.

"בעבודה ביצעתי תורנויות - כולל שבתות וחגים - בדיוק כמו כולם. למרות זאת, היו רגעים שהרגשתי שאני מפספסת דברים חשובים בחיי המשפחה, ולא תמיד נמצאת עם ילדי בכל הרגעים המרגשים שלהם. למשל, גיליתי שהילד הקטן שלי, תמיר, אומר 'אמא' דווקא כשחזרתי מתורנות, ותהיתי לעצמי מה הוא עוד אמר ולא שמעתי. אני מאוד משתדלת בימי החופש שלי לפצות אותם ככל שאפשר. מה שמנחם אותי זו העובדה שאני רואה שילדיי מאוד אחראיים ועצמאיים".

"סוד האיזון"

- איך את מתמודדת עם העומס בעבודה?

"הסוד הוא לשמור על איזון בין